

Achtergrondinformatie

De Brandende Bede 13 tot 17

Montfort richt zich nog steeds tot de Zoon.

Nummer 13

Zoals in de inleiding op het blad met het gebed reeds gezegd, bidt Montfort nu vanuit zinsneden uit het slot van nummer 12: God die vijandschappen aankondigt tussen de nakomelingen van de 'slang' en die van de 'vrouw'. In de Ware Godsvrucht geeft hij meer achtergrond in verband met deze 'vrouw': Eva is de mysterieuze vrouw die in zekere zin Maria aankondigt, zij, de Nieuwe Eva, die hen beschermt die zich aan haar hechten: "Maria is de getrouwe maagd die door haar getrouwheid aan God herstelt wat de ontrouwe Eva door haar ontrouw deed verloren gaan. En voor hen die zich aan haar hechten, verkrijgt zij trouw aan God en volharding. Daarom vergelijkt een heilige haar met een hecht anker dat hen vasthoudt en voor schipbreuk behoedt op de woelige zee van deze wereld..." (WG 175).

Nummer 14

Montfort bidt samen met vier grote bijbelse figuren. Hij begint met het citaat "*Anders laat mij sterven*". In nummer 6 hebben we die uitdrukking al aangetroffen, zij komt uit de mond van Rachel, de vrouw van Jacob die zich wenend tot de Heer wendt om kinderen te krijgen (cf. Gn 30, 1-22).

Op een bepaald moment in zijn leven bidt de profeet Elia in dezelfde aard. Hij is op de vlucht voor de razende Isabel die hem zoekt te doden. In de woestijn, uitgeput onder een afgelegen bremstruik klaagt hij: "*Het wordt mij teveel, Heer, laat mij sterven*". Hij valt in slaap maar wordt door een engel gewekt die hem vraagt om te eten en verder te trekken (1 K 19, 4).

Dan is er een eerste psalmist die, ondanks de beproeving die hem treft, zijn geloof uitdrukt: "*In mijn verdrukking riep ik tot de Heer, Hij heeft geluisterd en mij uit de nood gered*" (34,7). Met een andere psalmist bidt hij: "*Ik zal niet sterven, maar leven en de daden van de Heer verkondigen*" (118, 17). Merk ook op dat Montfort dit ook echt gedaan heeft, hij was rondtrekkend missionaris tot het echt niet meer ging en op 28 april 1716 stierf.

In de nummers 15 tot 17 richt Montfort zich tot de heilige Geest.

Nummer 15

Dan is er de uitdrukking 'de goddelijke' en trouwe bruid Maria waar sommigen over kunnen struikelen. Echter met vele andere geestelijke schrijvers schrikt Montfort niet terug voor deze uitdrukking. Het is niet zo dat hij Maria gelijk wil stellen met God, zeker niet, hij wil ermee uitdrukken dat Maria 'vol van genade is', en dat stemt tot nadenken: Maria is de 'van God vervulde'. Bovendien, meermaals herhaalt Montfort dat wij allen geroepen zijn om 'tot de volheid van Jezus Christus' te komen, hier op aarde, dat is beslist de roeping van alle gedoopten, zo schrijft hij in het begin van het Mariageheim (MG 3).

Vervolgens verwijst Montfort naar een aspect van het moederschap van Maria: de menswording van Jezus is het werk van de Geest en van Maria. In de Ware Godsvrucht werkt hij het uitvoerig uit, het wordt zelfs zijn leidmotief. De menswording, dat wil zeggen 'de intrede van Jezus in de geschiedenis', voltrekt zich van dag tot dag en wel op dezelfde wijze: zij is het werk van de heilige Geest met Maria. Beiden, de Geest en Maria, wekken missionarissen tot leven, helpers die de Kerk nodig heeft. Verder zal blijken dat Montfort er de bepaling 'meer dan ooit' aan toevoegt.

Om deze handelwijze van God uit te leggen kiest hij in de Ware Godsvrucht voor beeldtaal en vergelijkt hij Maria met een gietvorm waarvan kunstenaars zich bedienen. “Maria is een heilig oord, het heilige der heiligen waar heiligen worden gevormd en gegoten. Ik verzoek u wel te willen opmerken dat ik zeg: de heiligen worden in Maria gegoten... Wie in deze goddelijke mal wordt gestort, zal spoedig in Jezus Christus gevormd en gegoten zijn en Jezus Christus in hem. Hij zal met weinig moeite en in korte tijd god worden, omdat hij gegoten is in dezelfde gietvorm waarin eens een God gestalte kreeg... Werkelijk, een treffende vergelijking! Maar wie zal ze begrijpen? Ik hoop dat u het bent, dierbare broeder en zuster. Maar vergeet dan niet dat in een vorm alleen datgene gegoten kan worden wat gesmolten en opgelost is. Met andere woorden breek de oude Adam in u af en los hem op, om in Maria de nieuwe te worden.” (WG 218-221).

Nummer 16

Deze passage verdient een bijzondere aandacht. Montfort werpt een terugblik op de fasen in het handelen van God: er is de periode van in het begin tot de tijd van Noach, vervolgens die tot aan de kruisdood van Christus, en tenslotte die vanaf de uitstorting van de Heilige Geest op Pinksterdag. Om de onweerstaanbare kracht te duiden die van God uitgaat kiest hij driemaal voor de uitdrukking ‘stortvloed’.

Het zou echter fout zijn als je hier verstaat dat Montfort zou zeggen dat vóór de zondvloed in de tijd van Noach, God de Vader alleen actief was, dat naderhand Jezus alleen de Redder is en dat de Heilige Geest nu de enige is die actief is. In zijn geschriften valt het op hoe vaak Montfort de Drie-eenheid vermeldt, hiermee wordt duidelijk wat hij onder het ‘Rijk Gods’ verstaat. Hij heeft het niet over drie afgescheiden rijken, de drie goddelijke personen ‘heersen’, zijn samen werkzaam sinds het begin en nu nog steeds in het leven van de gelovigen. Maar elke persoon van de Drie-eenheid heeft typische eigenschappen.

Om beter te verstaan wat Montfort hiermee bedoelt, lees in de Ware Godsvrucht de nummers 16 tot 36 waar hij de werkzaamheid van elk van de drie goddelijke Personen met betrekking tot de persoon van Maria beschrijft. Eén en dezelfde God is in Maria werkzaam.

Waar de term ‘het Rijk Gods’ voor staat, kan je achterhalen in de uitspraak van Jezus, zijn eerste preek in het Marcusevangelie: “De tijd is rijp en het koninkrijk van God is op handen. Bekeer u. Heb geloof in de goede boodschap” (1, 15). Het gaat om een en dezelfde werkelijkheid: het Rijk van God waarvoor Montfort tot het uiterste is gegaan.

Nummer 17

Het handelen van God moet verder gaan, het komt echter langzaam tot stand en kent hoogte- en laagtepunten. Montfort leefde in een tijd waarin de zogenaamde gelovigen eigenlijk weinig of niets van de kern van het Evangelie afwisten. Hij was er zich van bewust dat ze opnieuw ‘geëvangelizeerd’ moesten worden. Daarom wilde hij zich ook nergens vestigen, maar trok van de ene plek naar de andere en maakte met woorden en daden duidelijk waar het Evangelie voor stond. Hij verbaasde velen. Zoals Paulus was hij ervan overtuigd dat niet hij geloof wakte bij de mensen, maar dat God zelf door hem aan het werk was.

Ook dit: overal waar hij actief was, waren er onder zijn gehoor mensen bereid, om na zijn vertrek gebedsvormen of liefdadigheidswerken verder te zetten, priesters, religieuzen en leken. Steunend op die ervaring vraagt Montfort in dit nummer dat God een stortvloed van vuur over de mensen laat komen, een stortvloed van pure liefde die verkilde harten opnieuw warmte geeft. Eigenlijk bidt Montfort om niet minder dan een nieuw Pinksteren.